

Leven bij de dag

Mt. 6: 25-34

Verontrustende cijfers, verstrengende maatregelen, dag na dag maar zien wat het wordt, leven bij de dag, onzekerheid en spanning... We kunnen er niet omheen. Jezus vertelt ons in zijn bergrede in het Mattheusevangelie hoe we daarmee het beste om kunnen gaan.

Daarom zeg ik jullie: maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten of drinken, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken. Is het leven niet meer dan voedsel en het lichaam niet meer dan kleding? 26 Kijk naar de vogels in de lucht: ze zaaien niet en oogsten niet en vullen geen voorraadschuren, het is jullie hemelse Vader die ze voedt. Zijn jullie niet meer waard dan zij? 27 Wie van jullie kan door zich zorgen te maken ook maar één el aan zijn levensduur toevoegen? 28 En wat maken jullie je zorgen over kleding? Kijk eens naar de lelies, kijk hoe ze groeien in het veld. Ze werken niet en weven niet. 29 Ik zeg jullie: zelfs Salomo ging in al zijn luister niet gekleed als een van hen. 30 Als God het groen dat vandaag nog op het veld staat en morgen in de oven gegooid wordt al met zo veel zorg kleedt, met hoeveel meer zorg zal hij jullie dan niet kleden, kleingelovigen? 31 Vraag je dus niet bezorgd af: "Wat zullen we eten?" of: "Wat zullen we drinken?" of: "Waarmee zullen we ons kleden?" – 32 dat zijn allemaal dingen die de heidenen najagen. Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben. 33 Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden. 34 Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.

Maak je geen zorgen... daarmee begint Jezus.

Het is **moeilijk**, nu we het journaal wel moeten opzetten en we vervolgens geconfronteerd worden met steeds meer onrustwekkende berichten. We hebben de gevolgen van de lockdown moeten ondervinden en hoewel het voor sommigen een comfortabele situatie was, zijn we er ons allemaal van bewust dat het niet nog een keer zover mag komen.

We leven in een tijd waarin we nauwelijks nog kunnen plannen. Gaat het nog door? **Hoe** zal het kunnen doorgaan wat we plannen? Ook het kerkbezoek blijft onzeker in de nabije toekomst. Wanneer we ziek worden, een verkoudheid of een griepje, worden we onzeker: toch geen corona? We willen enerzijds de mensen rondom ons beschermen, maar het laatste wat we nodig hebben is paniek zaaien. Op het nieuws horen we dagelijks cijfers met zes, negen of twaalf nullen... Wie gaat dat betalen? En hoever moet de economie nog op de

knieën? En dan de zorgen dichtbij: zal ik mijn moeder kunnen blijven bezoeken?

Maak je geen zorgen... Het lijkt een gesprek waarin de mensen en Jezus naast elkaar spreken.

Misschien kunnen we méér aan **met het vers waarmee we geëindigd zijn**:

Maak je geen zorgen voor de dag van morgen, want elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.

Hier krijgen we toch minstens wat **erkenning** van de zorgen van elke dag. Die zijn er, zeker. Ze worden beschreven met een woord dat “**last**” betekent. De zorgen van de dag kunnen op je wegen als een last.

Toch zegt Jezus ons niet: maak je maar rustig zorgen over de dingen van de dag. Neen, hij verwijst naar de natuur. Naar de bloemen op het veld, ze leven vaak niet lang, maar ze zijn prachtig gekleed. De Vader houdt van ze. Hij kleedt ze. Hij geniet ervan, al lijkt het niet zo zinvol, omdat ze zo vlug weer verwelken. Stel je dan voor, zegt Jezus, hoe hij naar **ons**, mensen, kijkt. Wij die in vergelijking met de bloemen ontzettend lang leven, wij die **ertoe doen** op deze planeet. Net zoals Hij voor die bloemen zorgt, zorgt hij ook voor ons.

Maar wij zien dat niet.

Wij zijn voortdurend bezig met het volproppen van schuren, om zeker te zijn, dat we als we niets meer hebben, nog genoeg overhebben, zodat we zeker niet bij God moeten aankloppen...

Echt bij God aankloppen, gebeurt vaak pas, wanneer alle andere opties niets meer te bieden hebben. Wanneer het ziekenhuis je laat weten dat er geen behandeling meer is, wanneer je financieel bedolven wordt, wanneer je als vluchteling geen plek meer vindt om je hoofd te ruste te leggen, wanneer je van eenzaamheid de muren van je living opkruipt of uit angst jezelf opeet.

En daar wringt het schoentje... Dat is eigenlijk de sleutel tot het verstaan van deze redevoering van Jezus.

Als we kijken wat Jezus in die bergrede al eerder had uitgesproken, dan gaat het over: als je wil gezien worden beloont de Vader in de hemel jullie niet. Als je je loon op aarde krijgt, heb je je beloning al gehad. Daarna spreekt Jezus het Onze Vader uit: geef ons heden ons dagelijks brood. Het komt van Hém, het dagelijks brood, net zoals de bloemen worden aangekleed en de vogels hun

eten vinden. Vervolgens maant Jezus mensen aan om geen schatten te verzamelen. Alweer: jullie Vader zorgt voor jullie. En daarna: je kunt geen twee heren dienen, neen, alleen jullie Vader!

Zo komen we tot de tekst om ons geen zorgen te maken. **Zoek eerst** het koninkrijk van God, staat er, en je krijgt alles wat je nodig hebt **erbij!**

Gelukkig dat vogels en bloemen niet piekeren... hoe zouden ze zich zorgen maken over hun eten en hun leven. Ze proberen gewoon zo goed mogelijk de dag door te komen.

Wij mensen, zijn uitgerust met een fenomenaal piekervermogen. Maar net zoals met eten en drinken en andere zaken gaat het erom niet te overdrijven. Nadenken en overwegen kan leiden tot goede maatregelen, maar **piekeren** leidt nergens toe. Daarom schrijft Petrus ons ook: Werp uw zorgen op Hém, op Jezus. Hij heeft bewezen dat Hij alles kan dragen.

Maar het is een klik die je moet maken, een houding die je jezelf met veel geduld en gebed kunt aanleren. Net zoals je een kind opvoedt, kritisch naar jezelf kijken, inzicht in jezelf krijgen, besluiten nemen, opschrijven hoe het evolueert...

Wij zijn niet gemaakt om heel veel te dragen. Wij zijn geschapen om Gods Koninkrijk te zoeken en ons vooral niet te laten tegenhouden door allerlei hindernissen en muizenissen in ons hoofd.

Jezus voegt er nog aan toe: wie kan door zich zorgen te maken één el toevoegen aan zijn leven? De psychiaters moeten het hem nageven, meer nog, piekeren verkort het leven en verbrijzelt de kwaliteit en de dankbaarheid, de vrolijkheid en de zin.

We worden opgeroepen om te leven bij de dag. En deze coronatijd geeft ons die kans, meer nog, we kunnen niet anders.

Als je je zorgen maakt, **zoek eerst het koninkrijk van God...** Ons zorgen maken behoort daar blijkbaar niet toe. Er zijn mensen die er een sport van maken, van piekeren, elke dag training, het is vaak een automatisme geworden, iets waar je niet meer vanaf geraakt. Soms gaat het je hele leven beheersen. Wat zei Jezus ook alweer... je kunt geen twee heren dienen? Hoe meer je met God aan je zijde leeft, hoe meer je met Hem kunt delen en aan Hem kunt afgeven. Het lijkt een bijzonder moeilijke opgave, maar midden in je zorgen gaan danken om wat goed gaat en God gaan loven om wie Hij is, geeft je hopen energie. Je kunt er weer tegenaan.

Straks gaat mijn verlof in en ik beloof jullie niet te gaan piekeren over het wel en wee van de gemeente. Ik zal jullie wel toebidden in de handen van onze Vader, die ons liefheeft, nog veel dieper dan de bloemen en de vogels die Hij al zoveel aandacht geeft.